

**MINH LÝ ĐẠO
TAM TÔNG MIẾU**



**KINH
TỊNH NGHIỆP VẤN**

LỜI TỰA

*Cuốn TỊNH NGHIỆP VẤN này, cũng như các kinh **MINH LÝ ĐẠO** đã ấn tống (BỐ CÁO, SÁM HỐI, NHỰT TỤNG, v.v...) toàn là của Tiên Phật đặt để, nhưng do nhiều vị cho, nên không tiện kể hồng danh của các Ngài.*

Nay TAM GIÁO TỔ SƯ dạy phát ra, chúng tôi xin phụng tống cho tứ phương người mộ đạo xét những điều Tiên Phật dạy bảo mà chuyên lo tu niệm.

Trong cuốn TỊNH NGHIỆP VẤN này, không có ghi việc lễ vì đã có in trong cuốn SÁM HỐI. Muốn rõ cách cúng tế, xin xem trong kinh SÁM HỐI, phần Lễ Nghi (trang 34-46).

Minh Lý Thánh Hội

TỊNH NGHIỆP VẤN

Vóc hình cha mẹ sở sanh,
Không nên vô có nữ đành hủy thân.
Cũng đừng giỡn hót sanh sân,
Giận hờn đâm chém khôn cần thịt da.
Muốn cho trọn tiết hiếu nhà,
Lụy thân mới đáng mẹ cha đâu phiền.
Tôi trung, gái liệt, Phật Tiên,
Quên thân vì đặng đức truyền khắp xa.
Thảo ngay rõ mặt mẹ cha,
Tu hành đắc đạo ông bà siêu thăng.
Gẫm thân là thiệt khổ căn,
Ai may sớm biết ăn năn tu trì.
Sắc thân này có ra chi,
Mấy ai có tưởng nó thì cội tai.
Đều mê việc thế vui hoài,
Chẳng dè vui ấy thiệt loài khổ thay!
Phù sanh kiếp, dễ qua ngày,
Cõi này ai lại ở rày đặng lâu.
Huyễn thân này có chắc đâu,
Rốt sau cũng phải trở hầu hoại phai.
Từ khi chưa nhập bào thai,
Để đâu biết đặng gái trai hình hài.

Diên đầu hơi hồng sanh trai,
Hồng đầu diên khí, thai hoài gái ra.
Cũng nhờ nguon khí mẹ cha,
Minh châu kết đặng, tượng ra hình người.
Kiền khôn trong đục mượn hơi,
Đắp nên hình vóc ấy thời thịt da.
Lẽ đâu không bịnh không già,
Cái thân hư hoại khỏi mà thác sao?
Trăm năm dường giấc chiêm bao,
Một đời cũng thể bọt trào nước xao.
Ngày nay biết đặng mai sao?
Đêm nằm có hiểu sáng nào còn không?
Âm dương xây đôi giao thông,
Giáp vòng luân chuyển cũng đồng như xưa.
Đông hè qua lại đẩy đưa,
Hết con nắng hạn sa mưa toi bời.
Thân người thọ khí đất trời,
Kiết nên giả thể ở đời trần gian.
Nhiễm hơi thử thấp bịnh mang,
Huyễn thân hư hoại vẹn toàn đặng đâu.
Phập phồng như hột sương châu,
Phất phơ trên cỏ, nắng hầu phút tan.
Sáng mau tợ chớp điện quang,
Nháng ra thoát tối khuất tàng khó mong.
Một mai khí số tuyệt vong,

Phách hồn câu thúc vào vòng U Minh.
Tội căn hành phạt mãn hình,
Linh quang chuyên thể tái sinh cõi trần.
Quần hàng áo gấm che thân,
Ngoài xem rất dễ biện phân nghèo giàu.
Xương khô thịt thú khác màu,
Khó tường vinh nhục biết sao kẻ nào?
Sinh chương dễ dấm ngó vào,
Xấu xa thể ấy người nào chẳng kinh?
Công hầu, tể tướng trọng khinh,
Đến đây hết thấy hiển vinh là gì.
Anh hùng ngang dọc trước khi,
Ngày nay đâu có ra chi lối nào?
Vinh thân vì sự sang giàu,
Ngày đêm lo lắng tâm hao huyết càn.
Nếu vì rượu thịt lụa hàng,
Tinh thần hao kém gần đàng Diêm La.
Tưởng là bỏ ích thân mà,
Nào dè thêm hại có ra công gì!
Khá tìm thân thiệt xét suy,
Chớ nhìn vóc giả, gọi thì là chơn.
Ước ao gặp đặng thiệt dươn,
Mau lo tu niệm, nào sòn giả thân.
Muốn lên đặng bực Tiên Thần,
Rèn lòng sửa nét, ân cần trước khi.

Thất tình, lục dục đoạn ly,
Chín trùng, ba độc dứt thì ắt xong.
Lẽ nào chơn giả đứng song,
Dữ lành hai ngã há mong đặng gần.
Không hay tìm kiếm chơn thân,
Biết đâu trau sửa chơn thân là gì?
Lục trần mau khá dứt đi,
Trong mình lục tặc không khi dấy loạn.
Lục thần chẳng kém đặng an,
Luân hồi lục đạo, tránh đàng trầm luân.
Chớ rầu, chớ ghét, chớ màng,
Đừng yêu, đừng giận, chớ chùng dục sinh.
Cũng đừng hoảng hốt sợ kinh,
Khỏi sanh thương phế, thương tình, thương tâm.
Thương thần, thiệt rất khổ thân
Thương can, tỳ, đờm, phạm nhằm hại thân
Thất tình, lục dục tố trần,
Mười điều tổn hại giải phân rõ càn.
Đi nhiều thì ắt hoại gân,
Đứng dai xương mỏi, tổn thần ngó lâu.
Ngồi hoài huyết tổn khôn âu.
Ngủ nhiều tổn mạch, lo lâu tổn tỳ.
Dâm đa tổn mạng chớ khi,
Hao hơi nhiều thốt, tinh suy nghe hoài.
Tổn tâm no lại ăn dai,

Mắt, mình, lòng, mũi, miệng, tai, khá gòn.
Hồi đầu thức tỉnh chơn linh,
Thuyền tà chớ khá gieo mình bước lên.
E sau sa đọa sao nên,
Ăn năn đã muộn bởi quên lẽ rồi.
Ngoái xem chơn giả khúc nô,
Nghiêng trông nhìn rõ góc chòi thị phi.
Mới sanh, yếu đuối biết gì,
Xương gân non nớt, đứng đi đặng nào?
Bé thơ đói khát quơ quào,
Lạnh lùng nóng nực, nói sao ra lời?
Lớn lên mền lợi danh đời,
Quên ăn bỏ ngủ, hao hơi tổn thân.
Nên người, ràng buộc nợ trần,
Trong lòng lo lắng, huyết lần giảm suy.
Giàu lo trộm cướp có khi,
Sang e nhục nhã hiểm nguy không chừng.
Sáng ra tối lại chuyển luân,
Mau già mòn sức, tuổi xuân chẳng chờ.
Lại, qua, thắm thoát ngày giờ,
Sức kia lần giảm chớ ngờ còn dai.
Mắt xem chẳng tỏ là ai,
Lùng bùng không rõ bên tai tiếng gì.
Răng lay, ngon chẳng ra chi,
Tay chơn mệt mỏi biếng đi nhác đời.

Tuy nhờ nước, lửa, đất, hơi,
Cũng vì lạnh nóng trên đời không an.
Rủi vương tật bệnh xôn xang,
Nằm lăn trăn trở trên sàng biết chi?
Miếng ngon, vật béo, kể gì?
Đắng cay miệng ném khổ thì phải mang.
Nhức đau ngũ tạng bàng hoàng,
Tử sanh nào biết vẹn toàn ra sao?
Vợ con, tiền của, quờn cao,
Để ai thế đặng ôm đau mà tâm?
Sống lâu sáu, bảy mươi năm,
Mau hai, ba chục cũng năm trơ trơ.
Tay chơn gân chuyển mắt khờ,
Trực trào trong dạ, hồng giờ biệt ly.
Thôi rồi đại nạn đến kỳ,
Tức sang phải ráo, còn gì mà trông.
Dứt hơi hồn xuất mạng vong,
Của tiền nào có một đồng dính tay!
Vợ con thương tiếc thảm thay,
Không phương cầm đặng vài ngày sống đây.
Cả nhà thân thích đông đây,
Nào ai có thể chết này đặng chẳng?

*

CHUNG